

не зважаючи, з затисненими п'ястками заду мували ся кинути на замок.

— Незрячі! — гукнув провідник, — чи не видите що довкола діє ся?

А тоді, піднісши голови, добачили що замок оточений потрійним муром. Перний був камінний, другий залізний, третій начеб з шкляного каменя. Поміж мурами щиро розливалася вода, наче-б намогутійша ріка і перехід через неї був неможливим. В мурах тих, одна лиш була брама сильно обварована і замкнена: ніде іншого входу. На мурах знова сиділи сильні сторожі. На камінім мурі сидів змії при змії, порскаючи огнем і смородливим димом: на залізнім мурі сиділи потвори та бридкі постаті з довгими шиями аж до хмар і хватати там все що лиш там показало ся. Нарешті на третім мурі були великанські птахи з залізними дзьобами і лапами, а злітаючи з гори кидали ся парами або й чвірками на кожного зближаючого ся і хватаючи уносили у воздух, щоб розшарпати в леті і серед найбільшої муки шнурнути з гори кровю текучі кавалки тіла. Таке скільне обвароване хтож перебуде, хто побідить і до замку доб'є ся? Тягне серце на вид тої сумної дівниці, кишить кров і затискають